

Sy-li spěwał,
Pilnje džělał,
Strouja ēe
Swójny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za sraw spróchny
Napoj móčny
Lubosé ma;
Bóh pak swérny
Přez spar měrny
Čerstwość da.

Njech ty spěwał
Swérne džělał
Wśedne dny;
Džen pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočn ty.

Z njebjes mana
Njech ēi khimana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokrew ēe.

Sserbske njedželske lopjeno.

Budyschin

27. septembra 1925

Bauhen

Cíhlecz a naklad Ssmolérjez knihczischczerne a kniharne sap. družst. s wobm. ruf. w Budyschinje.
Wuhadza lózdu žobotu a płaże na měsacz 15 slovnych pjenježlow.

16. njedžela po ſvjatej Trojizy.

Woptajcze a hladajcze, tak dobrocziwy tón Knjes je; derje temu, kotrý ma nadžiju ī njemu. (Psalm 34, 9.)

Je džiwna wěz, tak rosdzielnje tola ludzo wo Jezužu rěčza! Jeni praja, so žu woni ſwoje žiwjenje a ſwoju ſbódnoscž namakali, so je wón jím jich hréchi wodał a wěstoſć wěczneho žiwjenja daril. Drusy praja, so žadyn čłowjek to wědzecž njemóže, so je to prósDNA myžl, fantasiya.

Schtó ma prawo? Maja czi prawo, kiz praja: „To je wšcho prósDNA myžliczka,” abo maja czi prawo, kiz praja: „Ně to je wěrnoſć.” —?

Psalista potasa pucž, tak móžesč ho žam pschechwědčicž, hacž je prósDNA myžl abo wěrnoſć. Praji: „Woptajcze a hladajcze, tak dobrocziwy tón Knjes je.“ Prožy naž, se žamžnym podhaldnym woptacžom ieho ſesnacž. A hdnj tute pschebrošenje pschiwoſmiesč, ſhonisch, ſhto pola Knjesa ī woptacžu dóstanjesč.

Prěnje, ſhtož kózdemu dawa, kiz ī njemu pschiúdže, je wo dacz e hréchow. Je zyle wěste wodacze hréchow, to dyrbisč ſebi pschižwojicž. To móžesč woptacž a hladacž.

Njetrjebasč jo? Njeleža na twojim ſwědomju wſchelakore czeže. Njewobſkoržuje tebje twoja ſańdzenoſć? Njeje žo tam něchtó ſtało, kotrehož ho hańbowacž wſchu pschičzinu maſch, wot kotrehož rad chžesč, so by žo njeſtało?

Tebje njeſnaju, kiz to czitasč, ale to wěm, so žane wuwsacze nječinisch wot powſchitkownego prawidla biblije: „Žadyn prawy njeje, tež niz jedyn.“

A nětk žlyſč: Zyle brémjo chze tón Knjes wot twojego

ſhwědomja wſacž. Wobſkoržaze hložy dyrbja wocžichnyež do wěcznoſče. Dawa tebi ſwojeje krwě dla, kotrūž je tež ſa tebje pſchelał, wodacze wſchech twojich hréchow, hdnj wěrjazy ī njemu pschiúdžesč, a žo po hnadle hłodny ī jeho blidu požydniesč.

To móžesč ſhonicž. To móžesč wucžakacž. Ssměſč woptacž a wohladacž, tak dobrocziwy tón Knjes je.

A je hiſhcze wjazy na jeho blidze. Poſkicži tebi tež: měr s Bohom. O, hdnj žu hréchi wodate, je ſcjena wot torhana, kotrež je tak dolho mjes tobu a twojim Bohom ſtejala, potom doſta twoja wutroba měr s Bohom. Potom budje žiwjenje hakle žiwjenja hódne, hdnj žo njetrjebasč wjazy bojecž pſched wěcznoſću, hdnj ī Bohu hladacž móžesč s džecžazym dowěrjenjom: „Abba, luby wóczez!“

A wjazy hiſhcze dari. O, wón je bohaty, pſchecželny Knjes! Dawa hļuboke, trajaze wježele do wutrobow, wježele, kotrež njewotwižuje wot ſwontownych wobſtejnoscžow, wježele, kotrež tež we ſrudobje a domapytanju ſa wěrne žo wupotasa. Snaju khoru, kiz 40 lét na khroložu leži, na wſchech ſtawach ſhromjena. Bě mloda holza, hdnj czeſpjenje ſu potrjechi. Nětk je ſtara ſhēdžiwa. Njeje to czežke žiwjenje? A tuta khora nježakoſci a njemórkota, o ně, je počna khwalby a džaka ſa dobrocziwoſć teho Knjesa. Haj, to móže tón Knjes! Móže wutrobu s hļubokim wježelom wupjelnicž, hdnj tež žu ſwontne wobſtejnoscze hiſhcze tak czemne a ſrudne.

Njewěriſč to? Móžesč to ſhonicž! Móžesč to wuſpytacž, hacž je wěrnoſć, ſhtož praju, abo niz.

Woprashej ſo ras tych, kiž ſu tute pſcheprōſchenje pſchiwali a woptali a hladali, tał dobrocziwy tón Knjes je, hacž je jim to žel, hacž ſu pſcheſlapjeni. Nikoho njenamakaſh, kiž to praji, nikoho! Njechaſh tež ſhonicz, hacž je prósna myſliczka abo wérnoſcz? Njemóžes h ſola wo Sbóžniku ręczecz, nimas h ſola wo wſchěch tutych wězach žadyn roſkud, hdnyž ſam ſo njepſcheſhwědczis h.

Niz wérno, hdnyž pola zyrkwje wonka nimo džes, wo hlaſas h jeſne pižane wołna zyle czorne a njewožebite. Ale hdnyž nuts ſtupiſh, widziſh, kajke džiwnobarboſte wobrasz we wołnach ſu. Hdnyž chył něchtón prajicz: Tuta zyrkej ma czorne wołna, bñchu ſo tebie wužmjeli a prajili: „Njeſhy hiſhcze nutska był, hewaſ njeby tał ręčzał.“ Runje tał je ſ towarzſtwom ſ Jeſužom. Hdnyž něchtón praji: „Wſcho prósne myſkle!“, hnydom ſpóſnajes h: Njeje hiſhcze towarzſtwo ſ Jeſužom ſam ſeſnał, hewaſ njeby tał ręčzał. O, ſtup nuts, mój pſcheczelo, pſcheſhwědcz ſo ſam! ſeſnał Jeſuža ſ twojeho ſameho naſhonjenja jako teho, kotrejž tebi wſchitke twoje hréchi wodawa a ſahoji wſchitke twoje khoroscze, kotrejž twoje žiwenje wot ſkaženja wumóže, kotrejž tebie krónuje ſ hnadi a ſe ſmilnoſcu, kotrejž twoj ert ſwejeli a ty ſo woſpet woſlodziſh jako hodler — ſeſnał Jeſuža jako ſ w oje h o Sbóžnika a budžes h Psalmiſtej pſchihložowacz: „Derje temu, kotrejž ma nadžiju ſ njeſmu!“ Hamjen. R. w P.

Czaſ je hnada.

(Poſractwo)

„Tež to najbóle ſle žiwenje njewusamkuje, ſo je móžno, ſo hiſhcze polepschicz, mój ſyno!“ powucži macz. Dopomí ſo na ſloſtnika na kſchizu, kotrehož tón Knjes w požlednjej hodzinje woſbodzi! Byli ſebi tutón, ſwoje ſle ſkutki ſkuziwschi, žiwenje wſał kaž Judas h Iſcharioth, njeby ženje ſbože ſbóžneje hodžinkli na Golgatha woptaſ. A tuta hodžinka roſkudzi wo zylej węcznoſci! Krawzowa džowka je ſebi njemóžne ſčiniła, ſo hdnyž polepschicz, a je hnadny czaſ woſpoſtaſa, pſchetož czaſ je hnada, to njeſabudž ženje, mój ſyno!“

„Czaſ je hnada!“ — Studenta woſpetowaſche ſebi tu to ſlowo ſwojeje maczereje ſaſ a ſaſ, kaž by chył ſebi jo hiſhcze hluſhco do pomjatka a do wutroby ſapiſacz. Tał tam hiſhcze kſwilku ſedžesche, potom kaſasche ſebi iſtwu, chyſche ſo wuſpacz, dokež bě džel khlódneje nozy na pućowanje nałožiſ, wučeknyschi tał horzocze leczneho dnja.

Bóſy po tym ſaſtupi rejwanski wucžer a ſydný ſo tam, hdjež bě studenta ſedžaſ. Noſy wot ſo tykaſ ſjedże ſ ručomaj do ſakow a rjetny korežmarzy: „Czaſ, to ſu pjenyesy!“ A potom jej roſlicz, tałko bě ſa tutu hodzinu ſaſkužiſ, w ſakach klimpotajo, jako by wſchón ſwoj czaſ na drobne pjenyesy nałožowaſ. To korežmarka derje ſroſumi a powedaſche wo studencze, kiž bě wo tym ręčzał, ſo je czaſ hnada a ſo pſchindze ſudženje. „Ja ſo njetrjebam“, mjenjeſche pſchi tym, „pſched ſudom bojecz abo pſched podobnym; njepſcheczinjam tola czaſ kaž druſy! Abo njeſbym ja zyle korežmarſtwo w dobrym rjedze mela po ſmjerſzi ſwojego muža? To chyła wědžecz, ſchto měl ſebi Bóh hiſhcze wote mnje žadacz!“

David to tež njewědžesche, ſchto moſt ſebi Bóh hiſhcze wjazy wot wudowym žadacz, hacžrunje po ſlowach korežmarki w nim czémne ſacžucze ſawoſta, ſo to ani pola njeho ani pola korežmarki njemóže wſcho tał bycž, kaž by to dyrbjało. Lóžo bu jemu hakle, jako druſy hoſczo pſchindzechu a jemu ſo ſamžne myſkle ſaſo, nadběhowaſchu jeho a njewoſtajichu

pomhaſhu kartu hrajo njemérne myſkle ſacžericz a czaſ pſchečinicz. Tał bě ſo požledni hoſcž w nozy poſdže woſkaſiſ, a korežmarka ſhwajo ſnamjenja dawaſche, ſo je tež ſa njeho czaſ ſo woſkaſiſ, ſtanu Davit a ſaſwěczi ſebi ſwězu.

Dženža njebudžecze we waſchej dotalnej iſtwje ležecz, praji korežmarka, „tam ſtudenta leži. Tał mamu to tež wucžinjene. Wy džecze po ſchodze horje a potom hnydom na lěwizu do prěnjeje ſkomorki!“ Davit poſiwny, woſnamjenjejo, ſo je ſroſumil a ſo je ſ tym pſches jene.

„Te to zyle rjana ſkomorka“, pſchiſtaji korežmarka troſchtujo. „W njeſ je hižo wěſty kollega wot waſ bydlil. Ale wſchat, wbohi dyrbjesche tam tež wumrēcz!“

Wucžer ſo ſatorze a ſtaji ſwězu ſaſo na blido, ſ naſtróžanymaj wóčkomaj na korežmarku wudžeraſo. Tuta ſaby hnydom, ſo je mucžna, móžesche tola hiſhcze ſajimawu ſtawiu wupowědacz. Sſo na nju pſchihotujo, ſaprě ſebi ruzy do boſa a ſapocža powědacz:

„Haj, tutón rejwanski wucžer wumrē w tutej ſkomorky, w tym ložu, kotrež tam hiſhcze ſteji. A to bě runje na dnju, na kotrejž ſo rejwanske wuſuczowanje ſe ſkónczazej reju woſsamkn̄. Mějesche dorosczenu džowku. Tuta bě pſchihlka, jeho na tutym dnju podpjeracz. Woſrjedz rejwanja bu jemu hubjenje a tuž ſo lehny. Jeſo džowka wjedžesche rejwanje dale. Po hodžinzy džesche horje, ſo by ſa nanom poſladaſa, a namaſa nana morweho. Taſrjez rejwaſo dyrbjesche wumrēcz a bě tola ſtrony, cziły muž a niz poł tał hubjeny kaž wy!“

Korežmarka poſaſta, wočatkujo po wſchém ſvacžu, ſo Davit něchtó praji. Tola tutón wſa czishe ſwoju ſwězu a džesche, nicžo wjazy njeprajiwſhi, po ſchodze horje. Durje ſkomorki wočiniwſhi, ſo poſtróži. Stuchly powětr prahny jemu ſ ſkomorki napscheczo, w kotrejž njebečnu drje husto woſno wočinjeli. Sſo gramujo hlaſaſche na to měſtno, hdjež bě jeho prjedownik wudychaſ. Lóžo, ſ bělej plachtu wođete, ſdasche ſo jemu bycž kaſhcz, do kotrejž dyrbjesche ſo lehnyč. „Wumrēcz taſrjez rejwanjo, bě korežmarka prajiſa“, tał pſchi ſebi ſheptasche, „wumrēcz — a ſchto potom? A potom ſudženje, bě ſtudenta prajiſ.“ Sſo ſatorhnywſhi, pſchihwola hněwny ſam ſebi: „Hlupoſcz, hdnyž ſy wumrē, ie woſhitko nimo, a tohodla je zyle wſcho jene, tał ſy tu ſiwy!“

— Haj, haj, Davito! Tał drje by ty to chył, ſo by to woſhitko nimo bylo! Ale, ale, požlučaj tola do ſebje nuts, na ſwoje najſnutſkowniſche! Tam je něchtó, ſchtož tebi njepſchihložuje, ſchtož ſo wobara pſcheczivo tutomu mudrowanju! —

Skónczunje bě ſo Davit Wož lehnył. To ſapocžahu ſo jeho myſkle ſaſo hibacz: Tał, hdnyž to ſ wumrēczom njeje woſhitko nimo, hdnyž tola hiſhcze ſudženje pſchindze? ſchto potom? ſchto potom ſ nim, kiž njebeč dale nicžo cziniſ, hacž czaſ ſwojego žiwenja ręčaſ? A ſchto bě wón dozpeſ ſe ſwojim rejwanjom? Młodzinje bě pucž na rejwanske lubje pſchihotowaſ, a tał na rejwanskich lubjach bě, to wědžesche ſam najſlepje. Davit ſtonaſche a mjetasche ſo tam a ſem; jako ſkónczunje wužny, widžesche wo ſnje rejwanského miſchra w rejwanskej drascze morweho na ložu ležo.

„Tuta wjedrowa ſkomorka je na wſchém wina“, myſlesche ſebi naſajtra. Tał ſhoni, ſo bě ſtudenta, ſahe ſtanu wſhi, hižo wotefchoſ, bě jemu wo wjely lóžo. Tola ſkomorka ſama njebeč na tym wina; pſchetož jako ſo Davit do tamneje ſkomorki, w kotrejž bě hewaſ ležaſ, poda, pſchihacziſhu

jeho žylu nóż na potok. Ně, jato rejwanski wuczeř nochzysche wumręcz! To bě jemu wěste! Tak bóršy hacž bě tuto sapocžane roswucžowanje nimo, chyzsche sapocžecž ſo ſ druhim ſežiwig. Ale tak, hdny mějſeſhe nět předy hiſhce ſumręcz?

Połny njeměra rano ſtaſaſhe, połny njeměra wjeczor lehnyč džesche. A połny njeměra bě džen a bóle. Skoncžne rjetny te korečmařy, ſo chze ſ ſwojej ſwójbje. A něſhoto poſdžicho bě w Morowje. Jego ſchtyri džecži witachu jeho wjeſele a ſamo jeho žona, kotraž bě hewat pschezo kuf mórczata, powita jeho pschezelne. Tola ſedma bě ſhoniſa, ſo chze Davit ſwoje dželo ſpuschcžicž a něſhoto druhe ſapocžecž, bě wjeſela kónz, a Davit ſkyschesche jenož ſkorženje a wumjetowanje. Tola njeda ſo wjazy ſamylicž; won wotpraji ſamo w tſjoch wžach hižo ſapocžane rejwanske roswucžowanje a wostaji ſo zyle rejwanja. Tola, ſhoto nět dale? Kaf ſwójbū a ſameho ſo ſežiwig?

Davit ſapocža na wžy a w měſcze ſa dželom pytacž, kotrež mołt ſaſtawacž; to bě cježka wěz; njebe ani na cježke dželo ani na tajke, kotrež by jeho dolho a porjadnje wjaſalo, ſwucžene. Hdny by potom mucžny a ſtruchly domoj pschiſhōl, by jeho jeho žona ſ porokami cžwiſowała, doniž, mucžny po cjele a duschi, njemóžesche wjazy ſapchijecž, czechodla bě ſwoju ſwucženu ſaſlužbu ſpuschcžil.

Tak minyču ſo tydzenje a naſyma tu bě.

Davit Bož ſedžesche ſe ſwójbū wjeczerejo ſa blidom; bě połny dwelow, bóle hacž hewat. Žylicžki džen bě ſe žonu běrný ſopal. Tuto cježke njeſwucžene dželo, kotrež bě žona ſ porokami ſelika, bě jemu tak prawje ſacžuwacž dało, tak wulke jeho hubjeństwo je.

„To je pschewjele! To je wjaz hacž móžu ſnjescž!“ ſdychowaſche pschi ſebi. „Ja chyň Bohu něſhoto ſ spodobanju cžinicž, a Boh ſtorczi mje do nuſy a hubjeństwa!“

Mala Greta, jeho najmłodsche džecczo, proſchesche wo wjazy thlēba. Macž ju hrubje wotpoſaſa: „Móžesčh wjeſela bycž, doſtanjesch-li dozyła ſhoto! Bóršy tradamj wſchitzu hlodu, hdny to tak dale póndže!“

(Poſtracžowanje.)

Stockholm.

Cži, fiž běchu ſhodu w Stockholmie, ſu wožebje tež jene ſpoſnali, ſo ma ſyrkej wot teje druheje, jedyn lud wot teho druheho to a tamny wulnyč, a jedyn na drugim to a tamne do roſumicž, ſo by to bylo ſpomožne ſhromadne dželo, a ſwiaſt mjes ſenotliwym bóle a bóle fruth. Wusnawaju: „Ssmuſ naſwulnyli, to, ſhotož je wſchelakore pola ſenotliwych ſyrfiow a ludow, nadobniſcho wobledžbowacž a ſlepje ſpoſnawacž, a ſmny telko ſhromadneho, w cžimž ſmny psches jene, namakali, na kelfož njeſkmy nadžiju měli.“ To najwažniſche paſ je, ſo bu ſpoſnate, ſo maja wſchitzu ſa ſakkad wſcheho ſkutkowanja a ſa ſakkad wſcheje psches jednoſeſe mjes ſenotliwym ſyrfiowemi Jeſuſa Chrystuſha a jeno Jeſuſa Chrystuſha. Tak bu na psch. wuprajene: „Cžim bliże my tomu ſrjedžiſchezu Chrystuſu ſchindžem, cžim bliże pschiindžem ſebi mjes ſhodu, cži ſenotliwym kaž te ſjednoczeńſtuwa.“ Ženohlóžnje wuprajichu ſo ſhromadženi ſa dalsche a trajaze ſhromadne ſkutkowanje. Swonkowanje ſo tutu wola ſjewi we tym, ſo wutworichu wubjerſ ſa poſtracžowaze ſhromadne ſkutkowanje, (Fortſetzungsausschurſ); w tutym ſu evangeliſke ſyrfiowe Němſkeje je 6 ſaſtupjerjemi mjes 67 ſe wſchitkých ſyrfiow ſaſtupjene. ſhromadne dželo potajſkim tež dale dže pschi wſchej bojaſliwoſci bojaſliwych a pschi wſchém njeſpoſchecžu druhich.

Bě to ſwazlitve ſpožinjanje, tutu konferenza wſchěch ſyrfiow ſe wſchěch krajow, tola Boh je ſwoje žohnowanje ſpoſchecžil!

W ſcžehowazym podawaniu poſzelſtvo, ſo kotrymž je ſo ſwetowa konferenza ſa do ſkutka ſtajene ſkheszijanſtvo na wſchě ſyrfiwe a ludy ſemje wobrocžila. Je ſo ſa nje na ſwojim poſlednim hlownym poſzedzenju 29. augusta, roſbudžila:

1. „Poſchitkowa konferenza ſyrfiwe Chrystuſhoveje ſa praktiſke ſkheszijanſtvo, ſhromadžena w Stockholmie wot 19. hacž 30. augusta 1925 a wopytana wot ſaſtupjerjow wjetſchiných ſyrfiow ſe 37 wſchelakich ludow stareho a nowego ſweta, bliſcheho a dalscheho orienta (raſiſcheho kraja), wobrocža ſo ſ bratrowiskim poſzelſtvo na wſchěch, fiž khoodža ſa Chrystuſhem, wutrobiſje proſcho, ſo býchu ſo ſ konferenzy ſjednocžili w modlenju, wuſnawaniu a džakowanju, w roſmyſlowanju a ſkuženju. Mě wobzarujemy, ſo njemějachu wſchě ſyrfiwe ſa mózne, pscheprſchenje pschiſimaež. Pschetoz pschi tutych ſa ſtowjenje tak wažnych a tak daloko ſahazych praschenjach, ſo kotrymž ſmny ſo ſaberali, dyrbimy wocžakowacž ſobuſkutkowanje wſchěch dželov ſyrfiwe Chrystuſhoveje; ſwedeſzenje a wlin konferenzy njeby hewat do ſpohny był.

2. Se ſkutkowanjom a modlenjom ſu ſkheszijanszhu mužojo a ſkheszijanske žóniske naſchu konferenzy psches pycž ſet pschiſhotovali. Khotne prožowanje a wěſcziſche ſwjaſanje ſyrfiow mjes ſhodu je pomhalo konferenzy pucž pschihotowacž. Wona je ſo wopokaſala jako to hacž ſem najwobſcherniſche ſjewieje ſhromadnoſeſe a ſhromadneho džela ſyrfiow, ſahaze psches mjesyč ſudow a werywusnacža. Hrečhi a staroſče, wojowanja a ſchłodowanja ſkheszijanskich ſyrfiow we wulkej wójniſje a po njej ſu ju ſ temu porażemu ſpoſnacžu dowoſte, ſo ma pschecejivo ſkheszijanſtviu, kotrež ſmutſkije roſdwojene, ſwet pscheswahu. Na boſu wostajiwſhi wſchě praschenja werutwusnacžow a ſyrfiwiných wustawow, je konferenza ſebi ſa ſwój ſaměr poſtaſiſa, ſkutkowacž w ſhromadnymi praktiſkim džele. Konferenza je paſ ſ tym pschi wſchém wobſchernym wustupjenju hakle pschi ſapocžatku.

3. Mě wuſnawaniu psched Bohom a cžlowiekiem hrečhi a ſkomidzenja, kotrež je ſyrkej ſaſinowala, njemějo doſeſ ſuboſeſe a ſobuſacžutwazeho ſroſumjenja. Cžlowiekojo, kotsiž khotni ſa wernoſeſu a prawdoſeſu pytachu, ſu ſo Chrystuſha ſdalowali, doſeſ ſebož jeho naſlědnizh jeho psched cžlowiejestwom tak njedospoſlnje ſaſtupowachu. Hlóž, ſo kotrymž tutu hodžina ſyrkej woła, dyrbí tehoſla bycž hlóž poſutu a tola tež wołanie ſ ſwjeſtemi ſnova ſapocženju w tej možy, kotraž ſo njeſpoſteſtawajz ſórli ſ Jeſuſha Chrystuſha.

4. To napjelnja naſ ſ najmuſtrniſchim džakowanjom, ſo ſu ſo po Božej hnadlej woli a wjedzeni wot jeho ducha ſaſtupjerjo telko ſkheszijanskich ſjednoczeńſtrow ſjednocžili, ſo ſu w tajkim ſjednoczeńſtwe ſtwoju wěru, ſwoju nadžiju a ſwoju ſuboſeſ ſ ſwojemu ſenjeſej a ſbóžnikej Jeſuſej Chrystuſej wobnowili. To napjelnja naſ ſ najmuſtrniſchim džakowanjom, ſo ſmny m, pschi wſchě widomnej wſchelakosći ſtejnichſeſow, tola ſamohli, ſo wuprajieſ wot telko tak czežlich praschenjow w ſprawnoſeſi a ſuboſeſi a tola pschi tym na teho druheho tak džiwacž, kaž to ſamóže jenož duch Boži ſpožecžicž. Hdny m, wſchitzu ſhromadnje, kóždy w ſwojej macjernej rěči, ſenjeſowu modlitwu ſo modlachny, tehdny ſo radowachny ſwojeje ſhromadneje wěry a ſacžuſwachny tak kaž ženje hacž dotal, ſo ſyrkej Chrystuſhova wěry ſykl. (Poſtracžowanje).

R. W.

Šyrkej a ſtat.

Oldenburgſta wyschnoſci je wukas wo polizajſkej hodžiſnje a wo wuhotowanju rejow wudala. Tutón je hódný, ſo

by drugim s dobrym pšihikladom był — tež w Sakſkej. Rěka ſchyna a s wołonych wožadów ſobu. Tuž njech je to wſcho tam: Prěni dženiu hodow, jutrow a ſwiatkow, pokutne dny, ſmjertru njedželu, na dnjach do tutych ſwiedženjow a we žlym cžichim tydženju ſu reje ſakſane. Sa rejwanske ſawieſelenja, kotrež ſo na wjecžorach do tych druhich njedželov a powiſhiklownych ſwiatykh dnjow wotmewaju, njezmę ſo poliſajſka hodžina podleſhicž. — Njedželu a powiſhiklowne ſwiate dny njezmędža ſo rejwanske ſawieſelenja do 4 hodžin popołdnju ſapocžecž. — Na wjecžorach donjedželov a powiſhiklownych ſwiatykh dnjow njezmędža ſo ſjawne rejwanske ſawieſelenja wotmewacž. — — To je ſwieſelaze poſtuwanje Oldenburgskeje wyschnoſce. Maſtorf k tomu bě jena evangelska woſrjeſna synoda dała.

Swiaſt evangelskich dželacžerjow a dželacžerkow Wjecžorneje Sakſkeje wotmę poſlednju njedželu augusta w Kamjenizy ſwoju hłownu ſhromadžiſnu. Genohloſnje tam ſczehowaze woſjanſtymchu:

„Při výchém zyrlwi njeſiheczelnym hibanju ſakhowanym my w „Swiaſtu towarzſtwow evangelskich dželacžerjow a dželacžerkow Wjecžorneje Sakſkeje“ ſjednoczeni ſwemu zyrlwi ſwojich wózow a namoliwjamy wſchech mužſkich a výchě žóniske naſheho ſtawa, kotsiž ſebi njedachu ſhwobednoſcz ſwojego woſhobinſteho roſhudženja wot partejow rubicž, ſo bych u ſo naſchini towarzſtwam pſchijamſnyli. My jaſhudžujemy dorasne wſchě prózowanja, kotrež dyrbja hídú a woſowanie mjes woschtami naſheho luda hajicž a powjetſhecz; my manu ſa to, ſo wſchě woſezeſnoſce a czeže tuteho čaſza jenož pſchewinjem, hdyz njeſyli ſtukujem, a dželam w duchu kſchecžijanskeje luboſeže k bližſhemu; tutón duch pſchipofaſuje jenak prawa a pſchijluſhnoſce woſeſmaj, dželodawarzej a dželacžerzej.“

R. W.

Wſchelske ſ blifka a ſ daloka.

Sſerbſta předaſſka konſerenza ſchadžuje ſo ſchtwórk 8. oktobra dop. 3/410 hodžin w Sſerbſkim Domje. Směje ſo ſ wažnymi praschenjemi ſabéracž; tuž je kóždy winowatý, ſo woſdželicž.

W Budyschinje je dženža, kaž tež hižo wcžera a jutſje tež hiſheče ſjéſd, kotrež chze klužicž k natwarjenju a roſmnoženju Božich klužbow ſa džecži. Naſch čaſh ſebi žada, ſo ſo bóle a bóle ſa Bože klužby ſa džecži džela. Na nje poſkuſu naſ woſebje tež wucžerjo, dokelž nimaja ſkladnoſcz, džecži we wězach wěry roſwucžowacž. Na nje poſkuſu naſ ſhudoſa na nabožnym wědženju, kaſkaž nětkole husto je mjes džecžimi a mložinu. Sa nje pak njeſku ſo hacž ſem ſtarſchi tak roſhudžili, ſo bych u nětk tež porjadnje ſwoje džecži do nich ſlali. To woſzarujemy, dokelž tež runje ſtarſhi ſa ſo ſkorža, ſo ſo džecži pſhemalo ſ wězami nabožiny ſeſnaja hiſheče mjenje je ſebi pſchijwoja. Tutón ſjéſd w Budyschinje chze woſebje tym klužicž, kotsiž maja pomhacž, džecži w tutych Božich klužbach roſwucžowacž; we wjetſchich wožadach nječini to duchowny ſam, ale ma pomožnikow a poſmožniz, kotrež ſu woſdžele džecži dowěrjene; tak na pſch. w Budyschinje, Budeſtezach, Lubiju. S dobom chze tutón ſjéſd mjes wožadami ſajim ſa Bože klužby ſa džecži ſbudžicž a wožadnych naſabicž, džecži porjadnje do tutych Božich klužbow ſlacž. Je tohodla tež ſ wobſhernymi muhotowanjemi na ſjawne ſtupiſ a chze ſa Budyschin a woſolinu woſebje, ſ dobom pak ſa zyłym kraju bycz nabožny ludowy ſwiedžen. Ssu ſo tu tola woſdželiſny ſe wſchech kónčin naſheho kraja ſeschli. Tohorunja ſtukuj poſauuſtojo ſ Budys-

hi ſchadny a lud!

S Wóžlinſta. K tomu, ſhtož je ſo wo ſwiedženju mižionſtwa mjes pohanaſi pižalo, kotrež ſo tu bližſhu njedželu (27. ſept.) woſwjecži, ma ſo hiſheče dodacž, ſo budże wjecžor we 8 hodž. w Haſhlez hoſčenzu ſwójbny wjecžor ſa wſhiklich pſchecželow mižionſtwa. „Bože kſledy w naſchim raňſhooaſrikskim mižionſtwe“, to budże thema, wo kotrež chze tam ſnje miž. inſpektor Michel rěčecž ſe ſwojego naſhonenja jako mižionar; tež budże ſwětlowobraſy poſkaſacž ſ tutoho ſwojego džela. — Tež tutón džel naſheho ſwiedženja budże wulzy ſajimawy a bohaty woprt ſo woſčakuje.

W Nowym Gersdorſſje běchu ſo njedželu 20. ſeptembra towarzſtwu evangelskich mloženzow Lubijſkeho woſrježa wot pruſkih mjesow hacž k čeſkим mjesam k lětnemu ſjéſdej ſhromadžile. Tutón ſtejſe pod ſłowomaj: „So bych byl zpři muž!“ a „... a tola kſchecžijan!“ S Božeho ſłowa a ſe ſiwiſenja bu tam mložym pucž poſkaſany k tutomu ſameſrej a ſ dobom na ſajimaznych pſchikladach, tak ſu jón ſchli taſzy, kotsiž w ſiwiſenju ſu wulzy a naſladni byli a to pſches to, ſo běchu tež wulzy w kſchecžijanskej wěrje; tajlich mamu we wſchech powołanjach. A taſzy bycz, dyrbi bycz próza a ſaměr naſchich mložnych. Naſch čaſh a lud trjeba tajlich jara nuſnje. — Njech je bych tutón ſjéſd dobrý wužyw, kotrež pſchinjeſe dobre ſně! K tomu je nuſne, hromadžicž mložđinu a ju wucžicž, ſo ſabéracž ſ kſutnymi praschenjemi ſiwiſenja. Njech tuto ſpōſnacze bóle a bóle dobywa, ſo by ſ toho ſbywało lepsche mložinn, wožadow, zyrlwie, luda, woſebje tež ſwójbow!

Cžitajcze herbſke ſopjenka a nowiny a dozyła herbſki a nauwucžje woſebje džecži domach porjadnje cžitacž naſhe nabožne ſopjenka! To je nuſne a ſpomožne. Tak nauučnu washe džecži herbſki cžitacž; je jich doſcž, kotrež to njemóža abo tola jenož ſnadnje. A tak ſeſnaja ſo džecži ſ praschenjemi wěry, nabožiny, zyrlwie, ſ kotrežiž ſo hewaſ ſwotkownnje tak njeſeſnaja. Tak doſtanu tež něſhoto dobre, ſhtož je ſpomožne cžitacž, kaž na pſch. powedańcžko: „Kaf džiwnje Bóh tón ſnje pomha!“ Hewaſ hrabaja jenož ſa nowinami a tam cžitaja, ſhtož ſlepje nječitane woſtanje. Tohodla dajcze ſebi na pſch. wot džecži „Pomhaſ Bóh“ wotsje cžitacž! To je tak a hinaſ dobre! Tohodla ſkaſajcze ſebi tež herbſke ſopjenka, ſo bych u džecži a mloždi něſhoto měli, ſhtož móhli cžitacž! S tym dopjelnicze dwojaki wulzy wažny naſdaw: poſylnjujecze nabožinu a herbſkežinu!

Liſtowanje.

R. we W. ſa 17. njedž. po ſw. Trojizy. — M. w R. ſa 18. njedž. po ſw. Trojizy.

Do Pruskeje: Groſymju pſchecža, kotrež ſu tež moje, ſo by bylo naſhe herbſke njedželske ſopjenko pſchego bóle a bóle wutwarjene ſa ſa wožadne ſopjenko naſchich herbſkih wožadow w Pruskej a Sakſkej. To je cžim nuſniſche, hdyz ſo wutworjeja bóle a bóle němiſte wožadne a woſrjeſne ſopjenka w Pruskej a Sakſkej. Ale ſo by to hinaſ bylo, k tomu kluſcha, ſo ſo ſ kóždeje wožadny podawaju powěſcze. To bě ſo kluſtu ſ jeneho džela Pruskeje ſtawaſo, ale nětko niž wjaz, ſe Sakſkeje bohužel tež niž. Sſnadž ſo wožadni a ſ tym wožadny ſmuža, ſo wo to poſtaracž. Wſcho ſobudželo a dopiſowanje je tu lubje witane.

Wyr gacž, farař.